

Arrest

nr. 340 392 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 tot weigering van verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 oktober 2024 andermaal een aanvraag tot gezinshereniging in.

1.2. Op 16 januari 2025 wordt beslist tot weigering van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf geweigerd aan:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): F. (..)

Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..)1985
Geboorteplaats: Troughout
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 26.10.2024 voor de vijfde maal gezinshereniging in de hoedanigheid van echtgenote van A. U. A. M. (..) (RR: xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit, in toepassing van art. 40ter.

Echter, mevrouw kan niet als familielid worden beschouwd gelet het huwelijk tussen haar en referentiepersoon niet werd erkend. Betrokkene was hier bovendien ook van op de hoogte voorafgaand aan haar komst naar het Rijk, gelet zij op basis van haar huwelijk met referentiepersoon op 14.04.2022 een visum type D aanvraag. Zij kreeg naar aanleiding van haar visumaanvraag op 12.07.2022 een omstandig gemotiveerde weigeringsbeslissing, waarbij het IPR in overweging werd genomen en met vermelding van alle relevante elementen in het onderzoek naar de erkenning van het huwelijk, waarbij het parket een negatief advies afleverde op 08.01.2019, en opnieuw op 14.10.2024.

Het Parket concludeert tot tweemaal toe dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk gelet uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde. De erkenning van het huwelijk werd vervolgens geweigerd door de Burgerlijke Stand Gent. Uitwerking van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte in het Belgisch rechtsverkeer wordt dan ook niet aanvaard. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt ook door onze dienst betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Op 20.09.2022 vraagt betrokkene vervolgens een visum type C aan bij de Nederlandse autoriteiten met oog op familiebezoek. Zij is met dat visum de Schengenzone ingereisd op 04.11.2022. Volgens gegevens in het dossier verbleef mevrouw amper zes dagen later, op 10.11.2022, reeds in België, waarna zij op 26.11.2022 een eerste verblijfsaanvraag op het grondgebied indiende. Mevrouw wist dus heel goed dat haar huwelijk in België niet werd erkend en zij op die basis geen visum gezinshereniging zou verkrijgen. Zij leidde de autoriteiten om de tuin om op andere wijze zich alsnog naar België te begeven.

Art. 74/20, §1 van de wet van 15.12.1980:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in op 12.07.2016. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blij geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Voor wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent op op 08.01.2019 en op 14.10.2024, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 18.02.2019 en 21.10.2024 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Deze beslissing werd eveneens aan betrokkenen betekend door de stad Gent.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Zeker nu blijkt dat mevrouw voor zij naar België afreisde, reeds wist dat haar huwelijk met referentiepersoon alhier niet werd erkend en haar D-visum werd geweigerd.

Betrokkene is eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

De weigeringen tot erkenning van het huwelijk betreft een overheidsbeslissing waartegen enkel beroep mogelijk is bij de Familierechtbank. Zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank, dient DVZ de weigering tot erkenning van het huwelijk te beschouwen als een rechtsfeit.

Er kan tot op heden niet blijken dat er beroep zou aangetekend zijn bij de Familierechtbank.

Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §1 van de wet te worden geweigerd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §1 rechtmatig het verblijf te weigeren dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties zoals onderhavige, tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: uit onderzoek blijkt dat het huwelijk louter gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen werd afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat de bescherming van artikel 8 EVRM zich enkel uitstrekt tot het gezin, in casu is er echter geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Het huwelijk wordt immers niet erkend in het Rijk.

Betrokkene is pas op 04.11.2022 de Schengenzone ingereisd (cfr. paspoort) met een visum type C dat zij verkreeg van de Nederlandse autoriteiten met oog op familiebezoek waarbij zij dhr. M. E. (..) opgaf als gastheer. Sedert 10.11.2022 zou mevrouw in het Rijk verblijven, zij diende op 26.11.2022 voorliggende verblijfsaanvraag in. Betrokkene verblijft dus slechts voor een zéér korte periode in het Rijk, zeker gezien haar leeftijd (betrokkene is thans 38 jaar oud). De duur van haar verblijfsrecht vormt geen element welk de weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Er kan niet blijken dat betrokkene op die erg korte tijd reeds stappen zou hebben ondernomen om haar integratie in het Rijk te bewerkstelligen, in die zin dat deze enigszins zouden kunnen opwegen tegen de sociale en culturele banden met het land van herkomst en in die mate dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene heeft meer dan 37 jaar in het land van herkomst verbleven. Gezien het zeer korte tijdsverloop en gelet op het geheel, is het dan ook het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst en zij haar leven aldaar na deze korte pauze terug kan hervatten, of op zijn minst kan terugvallen op het familiale en/of sociale netwerk dat zij aldaar moet gehad hebben. Uit het dossier (cfr. interview dd. 23.01.2016) blijkt dat betrokkene nog ouders zou hebben in Marokko, en zij ook twee broers en vier zussen zou wonen hebben aldaar. Betrokkene zou géén familie wonen hebben in België. In het administratief dossier kunnen in elk geval geen elementen worden teruggevonden waaruit zou moeten blijken dat haar bindingen met Marokko van die aard zouden zijn dat zij zich verzetten tegen de weigering van haar verblijfsrecht. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij de draad in het land van herkomst terug oppikt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.”

1.3. Op 16 januari 2025 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: A. (..)

Voornaam: F. (..)

Geboortedatum: (..)1985

Geboorteplaats: Trougout,

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing dd. 16.01.2025.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, noch van minderjarige kinderen op naam van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het huwelijk met referentiepersoon werd niet erkend, betrokkene is hier reeds meerdere jaren van op de hoogte. Het verblijfsrecht kon haar zodoende, en dit reeds voor de vijfde maal op het grondgebied, niet worden toegestaan, noch wordt zij gezien als een gezinslid van een burger van de Unie of van een Belg. Zij was hiervan bovendien reeds op de hoogte voorafgaand aan haar komst naar het Rijk. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder fysieke nabijheid van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, noch kan het omgekeerde blijken. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden met zijn in het Rijk familieleden en/of kennissen via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel : Schending van artikel 27 W.I.P.R., artikel 40 ter en 74/20 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en vertrouwensbeginsel

2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omwille van het feit dat verzoekster een huwelijksakte heeft voorgelegd waarvan de erkenning ervan geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent.

Dat verzoekster inmiddels een procedure aanhangig heeft gemaakt voor de familierechtbank te Gent teneinde de erkenning van haar buitenlandse huwelijk te bewerkstelligen (stuk 3).

Dat bijgevolg nog geen definitieve beslissing genomen werd betreffende de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster en verweerder dan ook geenszins een beslissing kon nemen waarbij het verblijfsrecht van verzoekster geweigerd wordt enkel en alleen op basis van deze huwelijksakte.

Dat bovendien aan verzoekster op 26 oktober 2024 een bijlage 19ter werd afgeleverd, terwijl de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert van 21 oktober 2024.

Bijgevolg heeft verweerder de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster impliciet aanvaard, nu anders een bijlage 19qq aan verzoekster overhandigd geweest zou zijn wegens gebrek aan bewijs van familieband.

Aangezien iedere overheid afzonderlijk het recht heeft een buitenlandse (huwelijks-)akte te erkennen, heeft verweerder de huwelijksakte de plano erkend en werd als zodanig reeds uitspraak gedaan omtrent de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen bovendien nog steeds een hecht gezin, wonen sinds de aankomst in België van verzoekster samen en wensen ook voor de toekomst een duurzame relatie te onderhouden met elkaar, zodat het feit dat de huwelijksakte niet erkend wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand, er niet automatisch toe kan leiden dat het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd wordt, temeer daar zij in het bezit is van een naar Marokkaans recht afgesloten rechtsgeldige huwelijksakte die bovendien reeds erkend werd door verweerder.

Dat de bestreden beslissing, met dermate zware gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd wordt op het feit dat de huwelijksakte niet wordt erkend en overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken, nu verweerder zelf eerst heeft geoordeeld dat de huwelijksakte kon aanvaard worden voor de aanvraag gezinshereniging.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand bovendien de erkenning van de huwelijksakte geweigerd had vóór de afgifte van de bijlage 19ter aan verzoekster, zodat de door verweerder gebezigde argumentatie geenszins kan weerhouden worden en geenszins als een voldoende motivering kan beschouwd worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en de algemene motiveringsplicht.

Dat artikel 3 van de wet van duidelijk stelt dat de motivering afdoende moet zijn en met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

In casu is de bestreden beslissing dan ook geenszins 'afdoende' gemotiveerd, gezien verweerder enerzijds op 31 juli 2024 een bijlage 19ter heeft afgeleverd aan verzoekster (en de afstammingsband dus aanvaard heeft), doch anderzijds verwijst naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering erkenning van de huwelijksakte – n.b. genomen op 15 juli 2024 en dus voor de afgifte van de bijlage 19ter – om een verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren.

Gezien de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vóór de aanvraag gezinshereniging en afgifte van de bijlage 19ter, besloten had om verzoeksters huwelijksakte niet te erkennen, diende verweerder zeer omstandig te motiveren waarom hij aanvankelijk de huwelijksakte op 26 oktober 2024 wel aanvaardde, om

deze vervolgens op 16 januari 2025 niet meer aanvaardden, terwijl zich geen nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook omwille van een schending van de motiveringsplicht dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat door de bestreden beslissing geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R., waartoe verweerder nochtans gehouden is.

Een buitenlandse akte kan immers in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de huwelijksakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Marokkaanse recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Marokkaanse recht de door verzoekster neergelegde huwelijksakte een rechtsgeldige huwelijksakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de huwelijksakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Dat verweerder al evenmin enige motivatie heeft gegeven waarom geen enkel onderzoek werd gehouden conform artikel 27 W.I.P.R.

Dat er derhalve sprake is van een schending van het artikel 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsverplichting.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger van verzoekster afwijst op grond van artikel 74/20 Vw.

Artikel 74/20 Vw. bepaalt het volgende :

“Art. 74/20,§1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf”.

Dat in casu verzoekster geenszins gebruik heeft gemaakt van valse, misleidende of valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettelijke middelen bij de aanvraag gezinshereniging.

Verweerder voegt hieraan toe dat de huwelijksakte van verzoekster niet vervalst is of hoeft te zijn, doch de erkenning ervan onder valse voorwendsels zou gebeurd zijn met het oog op het onrechtmatig claimen van een verblijfsrecht, wat op zich frauduleus zou zijn.

Dat van fraude of valse voorwendsels ook al helemaal geen sprake is en verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk een ‘echt’ huwelijk hebben afgesloten, waarbij zij ondertussen al meer dan één jaar samenwonen en zij ook in de toekomst een duurzame levensgemeenschap wensen te onderhouden.

Dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dan ook foutief is en verzoekster en haar echtgenoot hiertegen beroep hebben aangetekend bij de bevoegde rechtbank die zal oordelen over de intenties van verzoekster.

Dat zolang niet bewezen is dat verzoekster ‘fraude’ heeft gepleegd (de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan bezwaarlijk gelden als bewijs van fraude), verweerder zich geenszins kan beroepen op artikel 74/20 Vw.

Dat fraude immers onomstootbaar moet worden aangetoond en dit in casu niet gebeurd is en ook niet zal gebeuren, aangezien verzoekster er rotsvast van overtuigd is dat de familierechtbank de Marokkaanse huwelijksakte zal erkennen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 74/20 Vw. door zich beroepen op de zogenaamde (en onbewezen) fraude in hoofde van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing daarnaast tevens een schending behelst van de vertrouwens-, rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel.

Immers, de huwelijksakte van verzoekster werd bij beslissing dd. 21 oktober 2024 van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet erkend.

Echter werd op 26 oktober 2024 (mede) op grond van deze huwelijksakte aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd, waardoor diezelfde huwelijksakte bijgevolg door verweerder aanvaard werd als bewijs van afstammingsband en aldus een geldig huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook lijnrecht indruist tegen de eerdere houding van verweerder, waarbij verzoekster op basis van haar Marokkaanse huwelijksakte een aanvraag gezinshereniging mocht indienen en waarbij eveneens een bijlage 19ter werd afgeleverd.

Dat de plano erkenning een precair karakter heeft, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De gemachtigde is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409).

Dat verzoekster er logischerwijze dan ook op vertrouwde dat verweerder deze gedragslijn verder zou zetten, zodat er sprake is van eens schending van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

*Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).*

Tenslotte druipt de bestreden beslissing in tegen het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.1.5.

Dat verweerder ab initio de huwelijksakte en afstammingsband van verzoekster erkend heeft en haar een bijlage 19ter heeft afgeleverd. Dat de aanvraag gezinshereniging gebeurde op grond van artikel 40ter Vw.

Dat verzoekster en haar echtgenoot voldoen aan de afstammings- en leeftijdsvoorwaarden en voorts conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon, naast het hebben van voldoende huisvesting en een ziekteverzekering.

Dat verzoekster hiervan alle nodige bewijzen heeft vorgelegd, zodat zij voldaan heeft aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter Vw.

Dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dan ook diende gehonoreerd te worden, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40ter Vw.

2.1.6.

Overeenkomstig artikel 74/20, §1 Vw. dient de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij het verblijf aan een vreemdeling geweigerd wordt, rekening te houden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, verzoekster is sinds 2016 gehuwd met haar echtgenoot en woont sedert haar aankomst in België in 2023 ook samen met haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot zijn inmiddels ook onafscheidelijk.

Volgens verweerder zou er evenwel geen sprake zijn van aanverwantschap.

Dat verweerder echter voorbijgaat aan het feit dat de familierechtbank zich zal uitspreken over de huwelijksband in België, doch er zonder enige twijfel een huwelijksband bestaat volgens Marokkaans recht en er bijgevolg wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Voorts zou er volgens de bestreden beslissing geen afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot en zouden zij hun gezinsleven kunnen voortzetten in een land waar hun huwelijk wel erkend wordt.

Tenslotte zou de verbondenheid van verzoekster met Marokko nog zeer groot zijn volgens verweerder aangezien verzoekster daar geboren en getogen is en zij pas sedert een jaar in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing dan ook voorbijgaat aan het feit dat verzoekster in Marokko alles heeft opgegeven om bij haar echtgenoot in België te kunnen verblijven en zij bijgevolg niet naar Marokko kan terugkeren.

Ook voor haar echtgenoot, die in België werkt, is het onmogelijk om zijn job en al zijn hebben en houden op te geven teneinde naar Marokko te verhuizen, waar het overigens oorlog is.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing zomaar dat de verbondenheid van verzoekster met Marokko nog zeer groot zou zijn en zij aldaar beroep zou kunnen doen op vrienden/kennissen/familie die haar zouden kunnen ondersteunen.

Dat verweerder geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd naar de situatie van verzoekster in Marokko en de bewering van verweerder dan ook op niets gesteund is en mogelijks perinent foutief is.

Dat verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de op de eerste bestreden beslissing toepasselijke wetsbepalingen.

Conform artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals het luidde op het moment van het treffen van de eerste bestreden beslissing, worden beschouwd als

familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: “ 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Luidens artikel 40bis, §2, 1° van dezelfde wet wordt als familielid van de burger van de Unie beschouwd: “de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”.

Ter staving van haar aanvraag heeft de verzoekende partij een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd.

De verwerende partij heeft evenwel verwezen naar artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§1

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 74/20, §3 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verder bepaalt artikel 74/20, §4 van de Vreemdelingenwet: “De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

2.6. Verzoekende partij steunt haar betoog tegen de eerste bestreden beslissing vooreerst op het feit dat zij een hoger beroep indiende bij de familierechtbank te Gent tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Gent. De procedure voor de familierechtbank is dan ook nog hangende volgens haar zodat er nog geen definitieve beslissing is inzake de geldigheid van de Marokkaanse huwelijksakte en verwerende partij dan ook geen beslissing kon nemen zoals *in casu* voorligt.

De vraag stelt zich of de Belgische administratieve overheden tot een beslissing kunnen komen zoals deze op heden voorligt.

Artikel 27, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (verder: WIPR), waarnaar de verwerende partij ook verwezen heeft in de eerste bestreden beslissing, stelt dat:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Met toepassing van deze bepaling kan dus elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Het staat niet ter betwisting dat de verwerende partij bevoegd is om te oordelen over de aanvraag voor een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zij is dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid ervan niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 ervan, hetgeen zij heeft gedaan op grond van de haar gekende gegevens.

De Raad benadrukt nog dat uit samenlezing van de artikelen 18, 21 en 27 WIPR blijkt dat verwerende partij niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid –

maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Zoals uit de gegeven motivering blijkt stelt de verwerende partij niet vast dat de Marokkaanse huwelijksakte vals is, maar stelt zij wel vast dat uit onderzoek is gebleken dat het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan zodat de erkenning ervan strijdig is met de Belgische internationale openbare orde.

De Raad dient daarbij ook op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de verwerende partij niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des Konings en het niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In casu heeft de verwerende partij beslist dit huwelijk niet te erkennen in België omdat het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij. Ter ondersteuning van deze bevinding verwijst de verwerende partij naar de adviezen van het parket van de procureur des Konings van Gent van 8 januari 2019 en 14 oktober 2024 en de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 18 februari 2019 en 21 oktober 2024 en licht zij toe wat uit het onderzoek dat aanleiding heeft gegeven tot deze adviezen en weigeringsbeslissingen is gebleken.

Artikel 27 van het WIPR geeft ook aan dat indien de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen er een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121 WIPR en overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 van ditzelfde WIPR. Er wordt verder nog gepreciseerd dat een dergelijk beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid betreft zoals bedoeld in artikel 572*bis* van het Gerechtelijk Wetboek.

Uit het betoog van verzoekende partij en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat er ook gekozen is voor een dergelijk beroep bij de familierechtbank.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij evenwel voorhoudt, is verwerende partij er echter geenszins toe gehouden de uitspraak van de Familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte af te wachten. Het feit dat verzoekende partij besloot beroep aan te tekenen, betekent immers geenszins dat deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet wettig zou zijn. Deze beslissing wordt immers krachtens het zogeheten "*privilège du préalable*" geacht wettig te zijn en de verwerende partij kon zich hierop rechtsgeldig baseren bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij tot het bekomen van een verblijfskaart.

Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet laat verder ook toe het verblijf te weigeren "*wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.*" De verwerende partij heeft duidelijk gemotiveerd waarom *in casu* sprake is van frauduleuze intenties in hoofde van verzoekende partij en het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. Door louter subjectief te betogen dat zij wel degelijk een "*echt*" huwelijk heeft afgesloten en "*er rotsvast van overtuigd is dat de familierechtbank de Marokkaanse huwelijksakte zal erkennen*", slaagt verzoekende partij er geenszins in de concrete motieven waaruit blijkt dat er sprake is van een schijnhuwelijk te ontcrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

Verzoekende partij kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden indienen.

2.7. Waar verzoekende partij voorts voorhoudt dat de verwerende partij de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte impliciet aanvaard heeft omdat een bijlage 19*ter* werd afgeleverd kan zij evenmin worden gevolgd. Immers betreft de afgifte van een bijlage 19*ter* louter de formele bevestiging dat verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van dhr. A.U.A.M. doch houdt dergelijke afgifte geenszins in dat verzoekende partij ook voldaan heeft aan de voorwaarden tot erkenning van het verblijfsrecht. Immers blijkt uit artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat "*Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, (...) het gemeentebestuur de aanvraag over(maakt) aan de gemachtigde van de minister.*" en dat wanneer de minister het recht op verblijf niet erkent, de betrokkene via beslissing hiervan op de hoogte wordt gebracht, hetgeen *in casu* gebeurd is. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

2.8. Met haar betoog dat zij en haar echtgenoot nog steeds een hecht gezin vormen gaat verzoekende partij wederom voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het huwelijk werd aangegaan onder valse voorwendsels. Het gegeven dat verzoekende partij nog steeds gehuwd is met de heer A.U.A.M. en ermee samenwoont doet daaraan geen afbreuk. Enkel een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd kan doen getuigen van een beschermenswaardig gezinsleven.

2.9. In zoverre verzoekende partij nog zou voorhouden dat dat de beoordeling inzake haar huwelijk niet correct is, stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoekende partij in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk weldegelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap terwijl de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat verwerende partij *in casu* ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

2.10. Met haar verder betoog waarbij zij stelt dat aan alle andere voorwaarden zoals bestaansmiddelen is voldaan, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de determinerende motivering waaruit blijkt dat het om een schijnhuwelijk gaat en haar op grond van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht wordt geweigerd.

2.11. Anders voorts dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/20, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar haar gezinsleven met haar echtgenoot in België en het feit dat zij beroep hebben ingesteld bij de familierechtbank tegen de niet-erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte, maar zoals uit de bespreking *supra* is gebleken, slaagt verzoekende partij met haar betoog dienaangaande er niet in afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar verblijf in België en het feit dat zij samenwoont met de referentiepersoon het treffen van de eerste bestreden beslissing in de weg staan. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon zodat het gegeven dat de referentiepersoon zijn job in België niet kan opgeven om naar Marokko te verhuizen niet dienstig is en verder blijkt, zoals de verwerende partij eveneens motiveert, dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en haar verblijf in België sinds eind 2022 derhalve maar kort is zodat dit geen element vormt die de weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gelet op de lange verblijfsduur in het herkomstland en de concrete gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier inzake haar familiaal netwerk in het herkomstland kan de verwerende partij ook gevolgd worden dat aangenomen mag worden dat verzoekende partij in Marokko nog voldoende banden heeft zodat haar ongesubstantieerd betoog in het verzoekschrift dat zij *“in Marokko alles heeft opgegeven”* geen afbreuk aan voormelde beoordeling vermag te doen. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat in Marokko *“oorlog is”*.

2.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. Verzoekende partij zet een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel : schending van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

2.2.1.

Dat aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen wordt afgeleverd en dit op grond van artikel 7, alinea 1, nr. 1°, 2° en 13° Vw.

Dat het bevel motiveert dat aan verzoekster geen verblijfsrecht kon worden toegekend als familielid van een Unieburger aangezien het huwelijk op basis waarvan zijn gezinshereniging heeft aangevraagd, niet werd erkend in België.

Dat verweerder de huwelijksakte van verzoekster initieel wél erkende en op basis hiervan een bijlage 19ter afleverde aan verzoekster.

Dat elke overheid de bevoegdheid heeft om buitenlandse akten de plano te erkennen en verweerder dus niet gehouden is door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand

Dat de plano erkenning immers een precair karakter heeft, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De gemachtigde is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409).

Bijgevolg diende verweerder grondig te motiveren waarom hij afgeweken is van zijn initiële beslissing waarbij hij de huwelijksakte erkende en waarom het noodzakelijk is om aan verzoekster op grond hiervan een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Dat verweerder dit nagelaten heeft, zodat het bevel ook op dit punt onvoldoende gemotiveerd is een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht.

2.2.2.

Conform artikel 74/13 Vw. moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd.

Verweerder stelt immers enkel dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het thuisland zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Dat het bevel dan ook artikel 8 EVRM schendt, nu verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden, wat een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel (zie infra).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook artikel 8 EVRM schendt, evenals artikel 74/13 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.”

2.14. Waar verzoekende partij in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een inreisverbod en er geen dergelijke beslissing voorligt. Bovendien laat verzoekende partij ook na te verduidelijken op welke wijze artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.15. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1°, 2° en 13° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en zij niet (langer) legaal verblijft in België en waarbij tevens vastgesteld wordt dat er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn die het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden verhinderen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.16. De verzoekende partij voert blijkens haar betoog verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.18. Verzoekende partij verwijst weerom naar het feit dat zij gehuwd is met een Belgische man, maar zoals de verwerende partij motiveert: *“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het huwelijk met referentiepersoon werd niet erkend, betrokkene is hier reeds meerdere jaren van op de hoogte. Het verblijfsrecht kon haar zodoende, en dit reeds voor de vijfde maal op het grondgebied, niet worden toegestaan, noch wordt zij gezien als een gezinslid van een burger van de Unie of van een Belg. Zij was hiervan bovendien reeds op de hoogte voorafgaand aan haar komst naar het Rijk. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder fysieke nabijheid van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, noch kan het omgekeerde blijken. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden met zijn in het Rijk familieleden en/of kennissen via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”*

De Raad verwijst naar zijn bespreking van de andere middelen waaruit blijkt dat verzoekende partij geen afbreuk heeft weten doen aan de motivering dat het in wezen om een schijnhuwelijk gaat. Zij getuigt derhalve niet van een beschermenswaardig gezinsleven met haar Belgische echtgenoot.

Conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de verwerende partij verder rekening gehouden met haar gezondheidstoestand en dienaangaande vastgesteld dat niks wijst op enig gezondheidsprobleem dat een terugkeer kan verhinderen alsook heeft zij vastgesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België.

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Voor zover verzoekende partij nog meent dat het bestreden bevel een inbreuk vormt op haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM kan dienstig verwezen worden naar de bespreking dienaangaande van het derde middel.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.20. Verzoekende partij zet een derde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.3. Derde middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

2.3.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag

voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn gehuwd en vormen in België een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster woont samen met haar Belgische echtgenoot, met wie zij een hecht gezin vormt en een duurzame levensgemeenschap wenst uit te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar echtgenoot en hieromtrent zelfs een zeer beperkte motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.21. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partij betoogt dat zij een hecht gezin vormt met haar echtgenoot, er nog steeds mee samenwoont en dat de bestreden beslissing aldus een inbreuk vormt op haar recht op gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals evenwel blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verwerende partij op omstandige wijze gemotiveerd waarom *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, meer bepaald omdat het huwelijk is aangegaan onder valse voorwendsels ten einde op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht in België te claimen.

De Raad wijst erop dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62).

In casu blijkt evenwel na onderzoek van het parket en uit de beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat de intenties van minstens één van de echtgenoten niet gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar wel louter op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij. Verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij maakt op dat vlak met haar betoog aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Voor zover verzoekende partij ook nog een schending van haar privéleven aanvoert wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij, ondanks haar precair en kort verblijf in België, toch een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden.

2.22. Daar verzoekende partij een beschermenswaardig gezins- of familielevens noch een beschermenswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM heeft aangetoond, kan zij ook niet dienstig voorhouden dat een belangenafweging zich opdrong.

2.23. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER